

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Daria Ratymirska

Protokolant: sekr. sąd. Daria Paliwoda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2016 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa H. S.

przeciwko U. w W.

o zapłatę kwoty 30.350,06 zł

I. zasądza od strony pozwanej U. w W. na rzecz powódki H. S. kwotę 30.320 (trzydzieści tysięcy trzysta dwadzieścia) złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 27 listopada 2014 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w dalszej części;

III. rozstrzygając co do zasady, że pozwaną obciąża obowiązek zwrotu wszystkich kosztów na rzecz powódki, która uległa tylko co do nieznaczonej części swojego żądania (art. 100 zd. 2 kpc), pozostawia szczegółowe wyliczenie kosztów referendarzowi sądowemu.

Powódka H. S. złożyła pozew przeciwko U. w W. o zapłatę kwoty 30.000 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 350 złotych i 6 groszy tytułem refundacji kosztów leczenia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27 listopada 2014 roku do dnia zapłaty. W uzasadnieniu podała, że w dniu 20 maja 2014 roku nieznanemu sprawcy podczas wyprzedzania potrafił powódkę jadącą rowerem, w wyniku czego doznała ona obrażeń ciała w postaci złamań kości jarzmowej prawej i szczęki, kości nosowej, wszystkich ograniczeń kostnych zatoki szczękowej prawej, z przerwaniem ciągłości ograniczeń kostnych, komórek sitowia po stronie prawej, złamania dolno przyśrodkowego ściany oczodołu prawego, stłuczenia barku i ramienia, skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa. W związku z tym odbyła długotrwałe leczenie i rehabilitację, musiała sama opłacać wizyty u specjalistów. Decyzją z dnia 26 listopada 2014 roku pozwany przyznał powódce zadośćuczynienie w kwocie 30.000 złotych i odszkodowanie w kwocie 30 złotych tytułem zwrotu kosztów kołnierza ortopedycznego. Niniejszym pozew powódka domagała się zasądzenia dalszej kwoty 30.000 złotych tytułem uzupełnienia wypłaconego dotychczas zadośćuczynienia oraz dalszej kwoty tytułem refundacji kosztów leczenia. Zdaniem powódki żądana kwota jest zasadna i adekwatna do doznanego uszczerbku na zdrowiu i poniesionych w związku z tym kosztów. W odpowiedzi na pozew strona pozwana przyznała, że ponosi co do zasady odpowiedzialność za szkodę na osobie powódki z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy, nie, przepraszam, nie z tytułu odpowiedzialności ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, ale na podstawie artykułu 98 ustęp 1 punkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o obowiązkowych ubezpieczeniach komunikacyjnych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Zdaniem pozwanego funduszu wysokość wypłaconego dotychczas zadośćuczynienia jest jednak odpowiednia do rozmiaru doznanej krzywdy i spełnia charakter kompensacyjny. Leczenie powódki zostało zakończone w lipcu 2014 roku, rokowania są dobre, nie istnieje konieczność opieki osoby trzeciej oraz farmakologii, a uszczerbek na zdrowiu powódki został oszacowany na 16 procent. Pozwany zarzucił, że wypłacił powódce odszkodowanie w kwocie 350

złotych i 6 groszy tytułem poniesionych kosztów leczenia, przyznając jednak w dalszej części uzasadnienia, że wypłacił jedynie kwotę 30 złotych tytułem zwrotu kosztów zakupu kołnierza. Z uzasadnienia pozwu zdaniem strony pozwanej nie wynika, aby pozwana kwestionowała wysokość zgłoszonych kosztów leczenia, nie kwestionowała też zasady odpowiedzialności odszkodowawczej w tym zakresie, podniosła jedynie zarzut zapłaty w kwocie 30 złotych tytułem zwrotu kosztów kołnierza ortopedycznego, co jednak nie było przedmiotem sporu, a powódka nie zgłosiła w pozwie żądania w tym zakresie. Odnośnie odsetek pozwana zarzuciła, że ich ewentualne przyznanie uzasadnione jest dopiero od chwili wyrokowania. Na podstawie dowodów z opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu (...), która to opinia znajduje się w aktach na kartach 151 i następne oraz 184, z zakresu neurologii J. S., opinia ta znajduje się na karcie 102 akt sprawy, z zakresu chirurgii J. L. opinie, tu znajdują się w aktach na kartach 131 i 220 oraz z zakresu okulistyki J. O., opinia jest dołączona do akt na karcie 181, a także na podstawie karty informacyjnej leczenia szpitalnego powódki w okresie od 20 do 21 maja 2014 roku, na podstawie zeznań świadków A. O., M. P. oraz zeznań samej powódki, Sąd ustalił, że w dniu 20 maja 2014 roku powódka jadąc rowerem została potrącona przez samochód kierowany przez nieznanego sprawcę. W wyniku wypadku doznała urazu głowy, kręgosłupa szyjnego, złamania kości jarzmowej i szczęki bez zaburzeń funkcji i bez uszczerbku na zdrowiu w aspekcie neurologicznym oraz bez potrzeby dalszego leczenia neurologicznego. Doznała również uszkodzenia nosa bez zaburzeń funkcji z dyskretnym zniekształceniem obrysu prawej strony twarzy, co wywołało u niej uszczerbek na zdrowiu w wysokości 4 procent, przy czym według opinii biegłych rokowania są pomyślne. Powódka na skutek wypadku doznała również skręcenia kręgosłupa szyjnego i urazu stawu ramiennego, co wywołało u niej uszczerbek na zdrowiu w wysokości 4 procent w zakresie ortopedycznym. W związku z wypadkiem powódka nie doznała uszczerbku na zdrowiu w aspekcie okulistycznym, nie wystąpiły u niej powikłania ze strony narządu wzroku, które miałyby związek z tym wypadkiem. Powódka też nie wymaga leczenia narządu wzroku według opinii biegłego specjalisty z zakresu okulistyki. Bezpośrednio po wypadku powódka została przewieziona karetką do szpitala, skąd została wypisana następnego dnia z zaleceniem kontroli w poradni chirurgii plastycznej i urazowo-ortopedycznej. W okresie od 26 maja do 2 czerwca 2014 roku odbyła leczenie szpitalne, gdzie została poddana zabiegowi operacyjnemu, repozycji i stabilizacji złamania jarzmowo- oczodołowego. Następnie została skierowana do dalszego leczenia ambulatoryjnego do poradni ortopedycznej, neurologicznej, okulistycznej i w celu przeprowadzenia leczenia usprawniającego. Po wypadku powódka była konsultowana przez psychologa, który stwierdził u niej wystąpienie ostrej reakcji na stres w związku z tym wypadkiem. Występujące u powódki objawy psychologiczne sprowadzały się do występowania stanu nadmiernego wzbudzenia układu autonomicznego, co przekładało się na zaburzenia w zakresie snu, obniżenie sprawności przetwarzania procesów poznawczych, między innymi spadek koncentracji uwagi, słabszą kontrolę działań, męczliwość psychofizyczną. U powódki występowały mimowolne rozmyślenia związane z wypadkiem powodujące ponowne przeżywanie zdarzenia, co aktywizowało stres i sprzyjało utrzymywaniu się psychologicznych objawów. Występowała u niej również zwiększona tendencja do reagowania napięciem, nerwowością, płaczliwością, spadkami nastroju, obniżenie samooceny z powodu deformacji prawej powieki. Powódka odczuwała niepokój w trakcie uczestniczenia w pieszym ruchu drogowym w obawie przed kolejnym wypadkiem. Za konsultację psychologiczną w dniu 26 czerwca 2014 roku powódka zapłaciła 150 złotych. Okoliczności te Sąd ustalił w oparciu o opinię psychologiczną od L. K., dołączoną do pozwu i znajdującą się w aktach na karcie 27 oraz fakturę VAT numer (...) złożoną w aktach na karcie 43. Powódka zapłaciła ponadto 100 złotych za konsultację ortopedyczną w dniu 22 czerwca 2014 roku i 70 złotych za konsultację okulistyczną w dniu 2 lipca 2014 roku, co ustalono na podstawie dołączonych do pozwu rachunków znajdujących się na karcie 41 i 44 akt sprawy oraz w oparciu o zaświadczenie lekarza T. M., jak na karcie 24 i zaświadczenie lekarza okulisty A. N. jak na karcie 30. Sąd zważył, co następuje. Kwestia odpowiedzialności pozwanej za skutki wypadku powódki nie była sporna. Poza sporem było również, że dotychczas pozwana wypłaciła powódce kwotę 30.000 złotych, tytułem zadośćuczynienia, za skutki przedmiotowego wypadku oraz kwotę 30 złotych tytułem zwrotu kosztów kołnierza ortopedycznego. Przepis art. 445 par. 1 Kodeksu cywilnego w zw. z art. 444 Kodeksu cywilnego stanowi, że Sąd może przyznać poszkodowanemu w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego, za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę, ujmowaną, jako cierpienia fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, to jest ujemne uczucia przeżywane w związku z wypadkiem. Zadośćuczynienie przyznawane jednorazowo, stanowić ma rekompensatę za całą krzywdę. Ma na celu przede wszystkim złagodzenie doznanych cierpień, a jego wysokość musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy. Rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpienia, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i

psychicznych oraz rokowania na przyszłość. Skutki wypadku na zdrowiu powódki ustalono w oparciu opinii biegłych lekarzy, z zakresu neurologii, ortopedii, chirurgii i okulistyki, dokumentację medyczną oraz zeznania świadków i powódki. Miarkując zadośćuczynienie Sąd miał na uwadze, że w wyniku wypadku powódka doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu, przy czym oceniona przez lekarzy wysokość doznanego uszczerbku, jest tylko kryterium pomocniczym dla ustalania wysokości zadośćuczynienia i sama w sobie nie decyduje, o należności z tego tytułu. Uwzględniając wnioski zawarte w opinii, biegłych w świetle okoliczności niniejszej sprawy, Sąd uznał, że odpowiednim i adekwatnym do rozmiaru krzywdy będzie zadośćuczynienie w wysokości 60.000 złotych. Suma ta uwzględnia rodzaj naruszonego dobra, jakim jest zdrowie człowieka, wiek powódki, (...) lat, rozmiar cierpień, odczuwanych przez nią w związku z nawracającymi bólami, konieczność poddania się długotrwałemu leczeniu, w tym operacyjnemu w zakresie twarzy czaszki, rehabilitacji. Sąd uwzględnił również powypadkowe zniekształcenie obrysu prawej strony twarzy oraz występowanie u powódki, opisanych wcześniej objawów ostrej reakcji na stres, wskazując na rozstrój zdrowia psychicznego, powódki, utrudniających prawidłowe funkcjonowanie w jej życiu codziennym. Zarazem Sąd uwzględnił fakt, że zgodnie z opiniami biegłych lekarzy, leczenie powódki zostało zakończone, a rokowania są pomyślne. Mając na uwadze, że dotychczas pozwana wypłaciła powódce z tego tytułu 30.000 złotych, zasądzoną kwotę 30.000 złotych tytułem uzupełnienia zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi od dnia 27 listopada 2014 roku zgodnie z żądaniem, skoro powódka zgłosiła szkodę w piśmie, z dnia 27 czerwca 2014 roku jak na karcie 45 akt, wzywając pozwaną do zapłaty, konkretnej kwoty. Podstawą orzeczenia w tym zakresie są art. 481 par. 1 i 2 Kodeksu cywilnego w zw. z art. 455 Kodeksu cywilnego i art. 109 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Uwzględniając ustawowy okres na likwidację szkody, w dniu następnym po wydaniu decyzji pozwanego Funduszu, z dnia 26 listopada 2014 roku informujący o przyznaniu zadośćuczynienia w kwocie 30.000 złotych pozwana była w opóźnieniu powodującym obowiązek zapłaty odsetek ustawowych, co do dalszej kwoty. Zgodnie z przepisem art. 444 par. 1 Kodeksu cywilnego naprawienie szkody obejmuje także zwrot wszelkich wydatków, poniesionych przez poszkodowanego w związku z leczeniem i rehabilitacją oraz inne dodatkowe koszty związane z doznany uszczerbkiem. Wobec powyższego uwzględniając także treść przepisu art. 361 par. 2 Kodeksu cywilnego, Sąd zasądził na rzecz powódki odszkodowanie w kwocie 320 złotych, z tytułu poniesionych kosztów leczenia, w skutku wypadku, a konkretnie konsultacji lekarskich: ortopedycznej 100 złotych, okulistycznej 70 złotych i psychologicznej 150 złotych. Fakty te powódka wykazała za pośrednictwem dokumentów w postaci rachunków i zaświadczeń lekarskich, złożonych do akt na kartach 41 i 24, 43 i 27 oraz 44 i 30. Pozwana nie kwestionowała faktu, że poniesione przez powódkę koszty wizyt u specjalistów, były wywołane potrzebą leczenia skutków przedmiotowego wypadku, niekwestionowana też wysokości sumy potrzebnej na pokrycie kosztów tego leczenia. Sąd oddalił wniosek powódki, o zwrócenie się do (...) Oddziału N.. Przepis art. 444 par. 1 (2) Kodeksu cywilnego nie uzależnia przewidzianych w nim roszczeń od istnienia potencjalnej możliwości pokrycia kosztów leczenia ze środków publicznych. To zobowiązany do naprawienia szkody musi wykazać, że koszty leczenia poszkodowanego, zostaną w całości pokryte z takich właśnie środków, zgodnie z art. 6 Kodeksu cywilnego. To pozwanego obciążał za ten ciężar dowodu, że zgłoszona przez powódkę suma, nie była jej potrzebna na koszty leczenia, ponieważ mogłyby być one pokryte z środków publicznych. Skoro pozwana w niniejszej sprawie okoliczności tych nie wykazała, Sąd zasądził na rzecz powódki kwotę 320 złotych tytułem zwrotu kosztów leczenia z odsetkami ustawowymi, od dnia 27 listopada 2014 roku. Mając na uwadze, że wcześniej to jest w piśmie z 27 czerwca 2014 roku jak na karcie 45 oraz w piśmie z 21 lipca 2014 roku jak na karcie 54, powódka zgłosiła pozwanej roszczenie w tym zakresie wraz z wezwaniem do zapłaty, art. 481 par. 1 i 2 Kodeksu cywilnego. Pozwana bezzasadnie odmówiła decyzję z dnia 26 listopada 2014 roku, zwrotu kosztów prywatnych wizyt lekarskich, twierdząc, że nie stanowią one normalnego następstwa szkody, co było stanowiskiem nieuprawnionym. W konsekwencji w dniu następnym po wydaniu powyższej decyzji pozwana znajdowała się w opóźnieniu w zapłacie należnego świadczenia, co skutkowało zasądzeniem odsetek ustawowych. Powództwo w zakresie żądania zapłaty 30 złotych i 6 groszy tytułem odszkodowania, podlegało oddaleniu, przedłożona przez powódkę na tą okoliczność kserokopia rachunku z 22 czerwca 2014 roku znajdująca się w aktach na karcie 126, niepotwierdzona z resztą za zgodność z oryginałem dotyczy zakupu oleju napędowego, przy czym powódka nie uzasadniła i nie wykazałaby zakup ten miał związek z wypadkiem i leczeniem. Mając powyższe na uwadze na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w pkt 1 i 2 wyroku.

Orzeczenie o kosztach w pkt 3 opartym na przepisach art. 100 (2) Kodeksu postępowania cywilnego w zw. z art. 98 par. 1 i 3 Kodeksu postępowania cywilnego i art. 108 par. 1 (2) Kodeksu postępowania cywilnego.